

Frölich

Az ember aki nem mert élni

Ott állt megint már sokadszor a kocsmában; anyja szalasztotta hívja haza az apját, későre jár. Az italszag és a dohányfüst volt a felnőtt férfiélet ismérve. Jól ismerte ezt a kevéssé sem vonzó szagot, s a falusi kocsmá moráját. Nem tudta eldönteni akarja-e ezt az életet.

Vívódott. Mehetnékje volt a táti kis utcákból el messzire bárhová, csak ide ne kösse le az élet őt is, mint az őseit.

Irigyelte a gólyát, amelyik minden tavasszal hírért hozta a messzeségnek. De aztán ahogy másoktól látta belesimult a megszokásba, mégis csak benne maradt s asszonyt vitt a szülői házba. A házasságtól remélte a szabadságot, az önállóságot. Későn eszmélt rá, hogy egy köteléket cserélt fel egy sokkal erősebb másikkal. Attól fogva még keményebben dolgozott a szüleitől nyakába szakadt vállalkozásban. Elhitte ez a sorsa, még örült is neki olykor, lám belőle is megbecsült tagja lett a falunak. Álmait a szabadságról egyre mélyebbre temették a munka meg a szaporodó családdal növekvő gondok. Olykor-olykor rossz lelkiismerettel időt lopott a kedvtelésére, olyankor érezte úgy, hogy él.

Aztán az idő múlásával magára maradt, s újraélte ifjonti bizonytalanságát, nem találta a helyét. Bár felvillant a remény benne, hogy most végre azt tehet amit akar, az elvárások, a múltja gúzsba kötötte. Hiába álmodta, hogy végre élhet önfeledten s szárnyalhat magasan, mint a derült nyári égen a fecskék; szárnyaszegetten várta, hogy a sors elrendezze maradék életét.

Pirkadatkor a szomszéd vágta le élettelen testét az öreg diófáról.

A falu észre sem vette az eltűntét, csak a kakas kukorékolt aznap egy árnyalattal melankolikusabban. Az emberek ugyanúgy siettek munkába, mint azelőtt. Tavaszodott. A szántóföldek a zöld és a sárga különböző árnyalataiba öltöztek. A levegő megtelt a rovarok sokaságával. A szigeti posványban éledezni kezdtek a békák, és nászdalt kelepelt a gólya.